

LA BONA NOTÍCIA DE JESÚS

Toni Català

1. JA NO HI HA PROFETES A ISRAEL
2. TORNA EL TEMPS DE LA PROFECIA, EL TEMPS DE L'ESPERANÇA
3. "JESÚS RECORRIA TOT GALILEA, PROCLAMANT LA BONA NOTÍCIA DEL REGNE I CURANT TOTA XACRA I MALALTIA DEL POBLE"
4. "AQUEST FILL D' HOME NO HA VINGUT A SER SERVIT SINÓ A SERVIR I A DONAR LA SEVA VIDA EN RESCAT PER A MOLTS"

Toni Català, s.j., és Coordinador d'Estela (Escola de Teologia per a laics), i membre del Centre Arrupe de València.

1. JA NO HI HA PROFETES A ISRAEL

Ja no hi ha profetes a Israel. El Déu dels pares i les mares del poble està segrestat, ja no acompanya els afligits de la casa d'Israel: els coixos, cecs, tolits, viudes indefenses, dones tacades, pecadors, endimoniats... diuen que ara habita en el Temple.

1.1. “Us dic que dels nascuts de dona cap no és més gran que Joan. Encara que el més petit en el Regne de Déu és més gran que ell”

La casta sacerdotal saducea controla el Temple, marca els límits de la puresa i de la impuresa per accedir-hi, la “xusma maleïda” que no coneix la Llei no pot accedir al Sant, el Déu d'Israel, el de l'Aliança, el que va pactar amb el seu poble i va fer una història de llibertat amb ell, ja només pertany a lletrats, escribes, sacerdots, funcionaris... Quant de dolor per a la majoria del poble que els diguin que estan allunyats del qui es va manifestar com El Compassiu!

La Llei marca territoris i persones, tots els fills i les filles d'Israel ja no són iguals davant el Déu que els va treure de l'esclavitud cap a la terra de la Llibertat. La Llei que va expressar la voluntat del Déu de la Vida sobre el seu poble, s'ha convertit en una càrrega pesada, s'ha convertit en saber ocios, s'ha convertit en disquisició d'escoles legals. La Llei s'ha envoltat d'intèrprets que exclouen i inclouen, que enlairen i enfonsen, que afalaguen el poderós i menyspreen el feble.

Tant de dolor i patiment no es poden resistir. La majoria del poble camina a les fosques, la terra promesa està enfosquida per l'ocupació de Roma, per l'Imperi. La terra promesa és ara una terra humiliada. L'afflicció ha trencat els cors, els pobres estan sense sortida, els humiliats i oprimits desposseïts de llibertat i condemnats fatídicament a viure als marges, desposseïts de paraula i vestit, autodestruïnt-se perquè se'ls diu que ja no tenen ni tindran el favor de Déu. Déu és ara el garant de la llei i del temple, ja no és el Déu de Vius sinó un déu de mort.

1.2. “Una veu al desert”

Al Jordà ha sorgit una veu, al lloc per on els antics van passar a la terra de la promesa ha sorgit un profeta. Joan Baptista convoca els fills d'Israel per un baptisme de conversió del cor, per un baptisme per al perdó dels pecats, perquè s'acosta el dia de la ira. Joan anuncia la vinguda del que és més Fort que ell per restaurar Israel. La destal ja és a la soca de l'arbre i ve el dia de la tria, el dia de la separació. Joan profetitza al Jordà i no a la capital, no al centre del poder d'Israel, s'anuncia la possibilitat d'un nou èxode.

Aquest anunci commou, posa en crisi, sembla que es compliran les esperances d'Israel. La urgència és total, ve el temps de preparar-se per a la crisi no explotant, no oprimint, practicant la justícia.

2. TORNA EL TEMPS DE LA PROFECIA, EL TEMPS DE L'ESPERANÇA

Molts acudeixen a ser batejats per Joan, el Jordà s'ha convertit un altre cop en lloc de pas. Pas de la tenebra a la llum, de l'abatiment a l'esperança, de la via sense sortida al futur de Déu. Entre els qui hi acudeixen es troba Jesús de Natzaret, un dels molts jueus que se senten convocats pel profeta Joan.

2.1. “Es va esquinçar el cel i es va veure l'Esperit baixar cap a ell”

El Baptisme el commou per dins, el trastorna, sembla que l'envaeix una Compassió i Tendresa infinites. El Déu dels pares se li presenta com a Font de Vida, com a Misericòrdia i Compassió, com a font de dignificació i perdó. El Cel deixa d'estar en silenci, el Cel no es complau en la Llei i el Temple, el Cel es complau en Jesús perquè des de la seva fonda percepció del Déu d'Israel com a Tendresa (Abba!) i Font de la Vida (Creador) la seva vida es converteixi en una Bona Notícia per als afligits de la casa d'Israel.

Jesús ja no serà el mateix, el fill del fuster ha estat tocat pel Compassiu i la seva vida es convertirà en la visita de Déu al seu poble, en causa de llibertat per als oprimits, en salut per als malalts, en perdó per als indignes, en inclusió per als exclosos, en festa per als tristos i ignorats de tothom. Jesús seguirà profundament agraït a Joan Baptista, el més gran dels parits per dona perquè ha obert l'esperança d'Israel.

Jesús ara se sent fascinat pels petits del Regne, pels petits del Pare, per aquells que ni tan sols tenen una capa per repartir, per aquells que no poden optar ni decidir absolutament res perquè estan desposseïts de la seva dignitat, aquests són més grans que el profeta Joan.

3. “JESÚS RECORRIA TOT GALILEA, PROCLAMANT LA BONA NOTÍCIA DEL REGNE I CURANT TOTA XACRA I MALALTIA DEL POBLE”

Jesús s'endinsa pels camins a anunciar la Bona Notícia de Déu. Jesús se sent embolcallat pel Déu que sent tendresa per les seves criatures, no pot separar la passió pel Déu de la Vida i la passió per les seves criatures, però Jesús es troba que aquest món és resistent, a Jesús se li planteja com ubicar-se en la realitat per anunciar la Bona Notícia; aquesta Bona Notícia no és una idea, no és una doctrina, no és un concepte, no és un afer de discussió legal en una escola rabínica, aquesta Bona Notícia és Vida.

3.1. “L'Esperit va conduir Jesús al desert perquè el diable el posés a prova”

La realitat posa a prova Jesús, des de les entranyes del Compassiu i Creador percep com aquest món ha derivat en un món satànicament criminal i mentider. Aquest món tempta Jesús no en l'objecte del seu anunci sinó en la manera d'estar en la vida, en la seva manera d'estar en el món per explicar i fer el Regne, per anunciar la visita del Compassiu al seu poble.

La temptació consisteix a no implicar-se amb la realitat. La implicació compassiva pot trastornar la realitat i és millor deixar-la com està perquè és la realitat volguda per la Llei i el Temple. La temptació que se li presenta a Jesús és exhibir-se, acovardir i dominar els altres en nom d'una suposada intervenció portentosa d'un déu legitimador de l'ordre i la mentida del món o involucrar-se compassivament amb els afligits del seu poble.

El temptador li diu que es converteixi en centre del món i se situï per sobre de les criatures. El ràfec del temple no és qualsevol lloc, és el més alt de la ciutat santa de Jerusalem, la capital, la ciutat del Gran Rei, és el centre còsmic, és el lloc on pot ser vist per tots, i allà se li presenta la temptació del disbarat, de l'aparatositat, de l'espectacularitat, i se li demana que mostri sense ombra de dubte que és el protegit de dalt. Els àngels de Déu el recolliran amb les seves ales i tothom aplaudirà, se sentirà impressionat.

Però el lloc de Jesús no és el ràfec del Temple, el lloc de Jesús serà el lloc de les criatures afligides i indefenses, i aquest lloc serà la terra de Galilea, els camins de Galilea on es troben els fills i les filles de l'aflició. Si el Déu de la vida és el Compassiu, no es pot humiliar la criatura. Jesús s'endinsa a l'arrel del seu ésser: ser criatura entre les criatures del Déu Font de la Vida, perquè en aquest “entretenir-se” amb les criatures es generin espais d'alleujament, de guariment, d'alliberament i de perdó. L'exhibició és satànica, la compassió és Santa.

El temptador li presenta tots els regnes i pobles del món i li diu que tot pot ser seu. Davant una missió tan universal, atès que Jesús es veu com l'enviat pel Creador de Cels i Terra, sembla que èxit i eficàcia han de ser els criteris d'actuació en aquesta missió. És temptador utilitzar les mateixes estratègies i tàctiques que els regnes d'aquest món: dominar, fer xantatge, sotmetre, coaccionar, amenaçar amb la condemna eterna,

posar la por al cos, manipular la debilitat de la gent, generar dependències... per aquest camí el domini està assegurat.

Jesús se sent envaït de Força, de Poder, de Vitalitat. L'arrelament en el Déu de la Vida fa que sobreixi vida. El món mentider i criminal li diu que es guardi una part d'aquesta força per a ell, per al seu propi profit i satisfacció, que té capacitat de sobra per convertir les pedres en pans, que pot fer de la seva habilitat el seu propi profit.

El temptador li diu que el primer de tot és satisfer les seves necessitats, que pot utilitzar la seva força per a això, que no passa res i que la gent no ho notarà. És una trampa mortal en la qual Jesús no es deixa atrapar. Jesús intueix que només en el descentrament pot aconseguir centrar-se i retrobar-se un mateix com a criatura del Déu Viu, que en el fet de desviure's hi ha el viure, i que en el perdre's pels afligits hi ha el trobar-se.

La prova és terrible, depurar motivacions i maneres d'estar en la vida és dur, suposa la sequedat del desert, desert en el qual el Déu de Vius estableix un plet i una confrontació amb la Mentida i el Crim satànic, amb la injustícia, el sarcasme i el menyspreu d'aquells que, dominant i tiranitzant, han aconseguit un món on la majoria de les criatures mal viuen, on els Sants Innocents són eliminats per la por dels tirans de perdre el seu estatus. Jesús venç la prova, el seu lloc és el dels afligits de la casa d'Israel.

3.2. “Va ser a Natzaret, on s'havia criat... Li van donar el volum del profeta Isaïes”

Jesús davant el seu poble fa seves les paraules d'Isaïes: se sent ungit per l'Esperit, se sent amb força i ànim per anunciar la Bona Notícia als pobres, per alliberar els oprimits, per instaurar un temps de gràcia i d'alliberament. La gent que l'escolta sap que Isaïes diu quelcom més i que Jesús ho omet: el profeta també parla d'un dia de venjança. Per a Jesús temps de gràcia i venjança són radicalment incompatibles. El Creador de cap manera no pot ser venjatiu.

A la gent de la sinagoga del seu poble aquesta omisió de la venjança no li fa gens de gràcia i increpen Jesús. No poden ni volen entendre que tenir el favor de Déu mai no pot ser a costa de negar-lo a d'altres. Venjar-se no entra en les entranyes del Compassiu. Afirmar-se en la venjança és la mort.

Jesús surt de mala manera de la Sinagoga de Natzaret però la col·lisió no li impedeix endinsar-se pels camins de Galilea per proclamar la Bona Notícia de la Sobirania del Déu que arriba com a perdó, tendresa, bondat i alliberament.

Jesús proclama Déu i fa la seva voluntat, Jesús parla de Misericòrdia i la genera, el fet de caminar Jesús per la Galilea genera àmbits d'alleujament.

La percepció de Déu com a Font de Vida porta Jesús a percebre la realitat d'una manera determinada i, segons percep la realitat, s'hi ubica tot generant unes pràctiques determinades. Pels camins de Galilea, Jesús veu les criatures en horitzontal i les mira als ulls, es deixa afectar per elles. Des del Déu viu, Jesús només pot estar entre les criatures generant vida.

3.3. “En veure-la el Senyor, se li van commoure les entranyes”

Jesús es troba pels camins una viuda indefensa que se li ha mort el seu únic suport i companyia, es troba amb una filla d'Israel abocada a la frustració i a la soledat total. La mort li ha arrabassat el seu únic fill i a Jesús se li commouen les entranyes.

Jesús no eludeix el dolor, la soledat i la mort, els mira de cara, els toca, posa les entranyes compassives de Déu on la llei hi veu impuresa i podridura, posa la compassió de Déu a les entranyes de la viuda indefensa i aquesta troba i recupera la seva fortalesa, la seva dignitat de dona: Déu ha visitat el seu poble! Jesús involucra el Déu de la vida amb les seves criatures indefenses, perquè alguna cosa nova està passant, el Sant d'Israel torna a manifestar la seva Glòria en la vida de les seves criatures.

A la Sinagoga i en dissabte, Jesús es troba amb una criatura esguerrada, acoquinada, escleròtica, faltada d'energia i de vitalitat, al lloc on es recordava i se celebrava que Déu havia conduït el seu poble “amb braç estès i mà forta” cap a la terra de la llibertat, ara s'ha convertit en un lloc on la llei ofega la llibertat dels fills d'Israel. La Sinagoga ara s'ha convertit en un lloc on en comptes de provocar camins d'alliberament propicia sotmetiment i esclavitud, en comptes de posar dempeus les criatures, camí d'una nova Pasqua, “atrofia els braços” i paralitza.

A la Sinagoga, Jesús expressa el seu dolor i la seva profunda irritació perquè li fa mal la duresa de cor d'aquells que han fet de Déu una propietat privada. Si la Sinagoga és lloc de record de les gestes alliberadores i fundacionals de Déu amb el seu poble i lloc de repòs festiu per a la celebració, la gent de la llei i el temple l'han convertit en lloc de sotmetiment i d'esclavitud.

Jesús convertirà la Sinagoga en lloc de vida per al fill d'Israel paralitzat, el fa aixecar, li redreça el braç i li estén, li torna la seva capacitat de decisió, genera un àmbit en el qual emergeix la llibertat segrestada.

Jesús se la juga, començaran a conspirar contra ell, els de sempre no suporten que Jesús amb la seva actuació i confrontació hagi tornat a la Sinagoga la seva funció de lloc de memòria d'alliberament, els ha deixat en evidència. Jesús ha denunciat amb el seu gest la blasfema perversió: convertir la casa de la memòria de l'alliberament i el dia de la lloança en institucions opressores per al poble d'Israel.

En el tràfec del seu anar i venir entre la gent a *Jesús se li acosta una dona tacada*, una infamada i estigmatitzada, la llei anatematitza tota dona que tingui fluix de sang o li duri la regla més de tres dies, se li acosta una dona afligida que sap que tot el que toca ho embruta, que no té ni tindrà el favor de Déu, que està derrotada i estafada en els seus béns perquè la cultura de pur/impur és cruel i exclou. En l'entorn de Jesús troba alleujament, guariment i l'emergir de la seva dignitat de dona.

Jesús dóna gràcies al Senyor de Cel i Terra perquè la gent al seu voltant troba respir, els cansats i aclaparats es recuperen i la gent senzilla ho veu i ho entén. Jesús genera un entorn no opressiu, el seu jou és suau i la seva càrrega lleugera, llavors afloren les potències i latències de les criatures de Déu.

Jesús ha convocat un grup de seguidors i seguidores, experimenten que alguna cosa nova està succeint, que arriba un temps nou. Ells, en proximitat amb el mestre,

experimenten que també són portadors de vida i Jesús els dirà que s'alegrin perquè els seus noms estan inscrits al Cel, que la seva alegria és l'alegria de Déu, perquè en un món endiabladament opressiu i asfixiant s'estan generant espais de vida per als fills i les filles de l'aflicció. Aquesta és la Glòria de Déu.

3.4. “Aquest acull els descreguts i menja amb ells”

La implicació compassiva de Jesús genera conflicte, està trencant el cercle, està diluint les fronteres entre el que és pur i impur, està curant leprosos i dones tacades i, normalment, ho fa en dissabte; pot venir el caos perquè està trencant l'ordre societatari basat en una fèrria acotació d'espais i de comportaments legitimats per un déu garant de l'ordre.

Hi ha gent que està inquieta i a l'aguait, lletrats i fariseus del sector dur estan vigilant perquè el comportament de Jesús pot derivar en quelcom molt perillós, quelcom que pot ser satànic: s'està trencant l'ordre i, a més, a l'Imperi això no li agrada en absolut.

Jesús *fa comunitat de taula* amb pecadors i descreguts, no sols alleuja els qui no s'ho mereixen, sinó que trenca els codis d'honor de la seva cultura. Compartir taula és una gosadia i una insensatesa, la taula compartida és només per a iguals, per a companys i família, igualar davant el Déu d'Israel pecadors i descreguts és anar massa lluny.

Jesús és criticat i menyspreat. En aquest context de crítica i d'assetjament, Jesús els explica més d'una paràbola, no està per discussions ni disquisicions legals, el tema és un altre, davant l'alegria de la festa compartida no cal perdre el temps amb la lògica de la duresa de cor.

3.5. No discuteix sinó que narra paràboles

Jesús els diu que *un pare tenia dos fills* i el petit li va demanar la part de l'herència que li tocava, el pare va repartir els seus béns entre els dos fills, a tots dos, no solament al petit –el Déu des del qual Jesús viu és el Déu de tots, de justos i injustos, de dolents i bons, fa sortir el sol sobre tots– i el petit se'n va de casa i es perd en un país llunyà fora de la terra santa, cuidant porcs i menjant garrofes, més baix no ha pogut caure, no viu ja com un fill sinó com un assalariat i vol tornar a casa encara que sigui per sobreviure. El pare en veure'l arribar surt corrent amb les entranyes commogudes, l'abraça, el besa i li munta la gran festa. El gran, que també havia rebut la seva part, no vol entrar quan s'assabenta que hi ha banquet i festa a casa perquè ha tornat el seu germà, el pare també surt a buscar-lo, com al petit, ha sortit a buscar-los a tots dos, però continua entestat a no voler entrar.

Se sent com el qui s'ho mereix tot i no com el perdut del seu germà, més que germà, el fill del seu pare. El gran no pronuncia la paraula germà; hi ha percepcions de Déu que impedeixen pronunciar la paraula germà perquè Déu és propietat privada i garant dels propis interessos. El pare ha donat l'herència a tots dos; ha sortit a buscar-los a tots dos, el “problema” no és del pare, no és de Déu, és del gran que és incapaç d'alegrar-se de la tornada del seu germà i que li facin una festa.

Els lletrats i fariseus no s'alegren que a pecadors i descreguts se'ls faci participar del favor, el perdó i la misericòrdia del Déu d'Israel. El gran no s'alegra que hagi tornat el seu germà, és incapaç de festa; hi ha percepcions de Déu que maten la festa, l'alegria i el goig de celebrar la vida, hi ha homes i dones religiosos que no saben res de banquets, ball, alegria i devessall de vida.

Taula compartida, alleujament i guariment per als qui pateixen... Jesús va trenant un viure, un dir i un fer, que és causa d'alegria perquè la vida dels ignorats de tothom s'està obrint al futur del Déu que ve en Jesús com a Senyor i Donador de Vida.

Vivint la tendresa i la Compassió de Déu, Jesús va constatant quelcom terrible: hi ha homes que estan bé amb Déu i menyspreen els altres. Jesús va percebent que es produeix una col·lisió en el més profund de la realitat, es produeix una col·lisió entre percepcions de Déu i, per tant, col·lisions en les maneres d'estar en la vida i d'actuar.

Els diu que *dos homes van pujar al temple a pregar*, un era fariseu i l'altre un pecador públic, una mala peça social, perquè era publicà i, per tant, es dedicava a plomar el poble per pagar a la potència invasora.

El fariseu comença la seva pregària espantosament malament, li diu a Déu que ell no és com els altres, que no és com aquest publicà, que no és lladre, ni injust, ni adúlter ni res que se li assembla. El tema és que, possiblement, per no dir segur, el fariseu ni roba ni comet adulteri, el tema no rau aquí, no és que el fariseu sigui un hipòcrita atès que la majoria no ho eren, els fariseus són majoritàriament homes moralment correctes, el tema és que utilitza el seu comportament moral per menysprear el publicà. Jesús desemmascara el fariseu, és impossible estar bé amb Déu i menysprear una criatura. El publicà reconeix la seva situació i demana compassió, aquest està en el camí correcte, aquest està bé amb Déu, el fariseu no.

Jesús s'està endinsant en un camí perillós, no sols involucra Déu amb els afligits, impurs, les tacades i viudes indefenses, a més de menjar amb pecadors i descreguts, sinó que desautoritza d'arrel els qui utilitzen Déu per menysprear els "dolents".

Les percepcions de Déu generen practiques diverses, guariment en Jesús; en la gent de la llei, menyspreu, això es percep molt bé a casa de Simó el fariseu. *Estant a casa de Simó va entrar la prostituta del poble*; només veure-la, Simó es diu a si mateix que si Jesús fos profeta sabia quina mena de dona l'està tocant –un altre cop el menyspreu i la incapacitat de relacionar-se amb una criatura de Déu. Jesús, en canvi, li diu a Simó que ell està percebent una altra cosa, no una meuca sinó una dona que des que ha entrat no ha parat de plorar. Quanta duresa de cor provoquen segons quines percepcions de Déu, és terrible! També li diu que molt se li perdona a qui molt estima, a qui no se li perdona mai res és perquè està sec.

A aquesta dona la trobada amb Jesús li fa recuperar la seva dignitat de dona, de filla d'Israel. No se sent jutjada, no se sent víctima ni menyspreada, sinó acollida, i quan a un se l'acull des de la infinita Tendresa de Déu se sent perdonat i rehabilitat, la vida i la plenitud tornen a inundar tot l'ésser, Jesús refà la gent des de dins, és fascinant!

Hi ha gent que no suporta la Tendresa i la Compassió, sembla que estan plens de ressentiment i frustració, com si l'experiència de Déu no fos una experiència joiosa i vivificant. No suporten l'alegria dels altres, no s'alegren que els pecadors tinguin festa i

perdó; les viudes indefenses, companyia; que els paralítics recuperin la seva llibertat i autonomia. Quanta podridura a l'interior d'aparents comportaments religiosos! Jesús està fent llum en la tenebra, aquesta llum la volen apagar, és perillosa, posa en evidència l'orgull i l'envaniment dels qui creuen estar bé amb Déu i el volen tot per a ells, però Jesús sap que la llum no és per amagar-la. Jesús continua fent llum i els explica una altra paràbola que no té pèrdua.

Als qui no suporten la seva actuació els explica *que un home tenia una vinya* i que de bon matí va enviar l'encarregat a contractar jornalers a la plaça, va convenir amb ells el salari just i els va enviar a treballar al camp. L'encarregat va sortir al llarg del dia i va contractar més jornalers. Al final de dia, quan faltava una hora per acabar-se la jornada va veure més gent a la plaça on es contractaven els jornalers i els va preguntar que com era que en aquella hora encara s'estiguessin allà sense fer res, van contestar que ningú no els havia contractat en tot el dia. L'encarregat els va enviar a treballar a la vinya. Una hora després, l'amo li diu a l'encarregat que comenci a pagar, però que comenci pels últims i que els pagui el jornal sencer. Els primers, que estan mirant de reüll, veuen que els últims estan cobrant el jornal sencer, pel qual ells van ser contractats i pensen que ells cobraran més, i ja han fet els seus càlculs, però resulta que cobren el mateix i s'indignen i protesten dient que això va contra tot dret.

L'amo de la vinya els diu que no li vagin amb justícies ni injustícies que ells van ser contractats pel salari just i ho van acceptar, a més a més els diu una cosa tan òbvia com que ell és l'amo i pot fer el que vulgui en els seus afers, i per rematar els diu que li fa la impressió que no s'alegren que sigui generós amb els últims. Jesús està ficant el dit a la ferida dels durs de cor, el Déu Font de la Vida dona la paga als primers i als últims, el Pare Misericordiós dona l'herència al gran i al petit, surt a buscar l'un i l'altre, el problema és que els primers i els grans no suporten que els últims tinguin paga i els petits festa, aquí rau l'autèntica causa del conflicte.

A Jesús li agradaria que els grans i els primers s'alegressin que Déu sigui Déu de tots i generós amb els últims, però no ho suporten, no se n'alegren, no ho viuen des de l'acció de gràcies, no donen gràcies perquè ells són a la vinya i a la casa des de sempre. És terrible, però han convertit Déu en el gran comptable de l'univers, en el legitimador de la desigualtat, aquesta percepció de Déu genera ressentiment, els grans i els primers passen factura: 'jo que sempre estic a casa ...', 'nosaltres que hem treballat sota el sol...'. Els grans i els primers eliminaran Jesús, està trencant l'"equilibri" basat en el menyspreu als últims i als petits.

3.6. "Venien a escoltar-lo i que els curés les seves malalties"

Jesús diu a la seva gent que aquesta percepció de Déu només s'experimenta amb un cor senzill i misericordiós, que només s'entén amb fam i set de justícia, que des del no deixar-se embolicar per les ànsies de tenir, un s'allibera; que només fent comunitat compassiva amb els afligits i amb els qui ploren, es troba el sentit joiós de viure.

Només així es podran endinsar i s'arrelaran a les Fonts de la Vida que brollen del Compassiu. Aquestes fonts satisfan i no donen set, sadollen, omplen, alliberen, distenen, treuen feixugueses i preocupacions estranyes, el contrari no produeix felicitat sinó que omple de ressentiments, frustracions, passades de factura, amargor, menyspreus,

violència per tenir i tenir més; l'ídol mamador és insaciable, i llavors la vida es converteix en una maledicció, en un autèntic turment. Realment aquesta manera de parlar de Jesús a molta gent l'omple de felicitat.

Jesús continua teixint la seva manera de dir amb la seva manera de fer, parla de Déu i posa en pràctica les seves paraules, anuncia la Compassió de Déu i la genera. Quan es troba amb *una filla d'Israel, satànicament oprimida* i doblegada perquè no pot més amb la seva vida, la redreça. Jesús sap que la fe d'Israel sempre ha cantat que “el Senyor redreça els qui es dobleguen”. El Déu de la Vida no vol les seves criatures agenollades i abatudes, la Pasqua se celebra dempeus, a peu dret s'està en camí de llibertat, de genolls s'està paralytitzat i és impossible caminar, per això a tots els prostrats Jesús els guareix amb l'ordre d'aixecar-se. Allà on Jesús es troba amb abatuts, paralítics, esguerrats, Jesús sempre ordena: aixeca't! La dona es redreça i comença a donar Glòria a Déu. Aquesta és la Glòria de Déu, que les dones d'Israel trobin llibertat i dignitat, que puguin estar dempeus i en marxa, només així caminaran cap a la terra de la llibertat.

Però un altre cop el conflicte, la gent de la llei li diu a Jesús que té sis dies per curar i que no saben per què ha de fer-ho en dissabte. Aquí Jesús es regira, s'indigna, perquè la duresa de cor no el deixa en pau i sempre l'està assetjant. Jesús els diu clarament i planerament hipòcrites, saben manejar la llei per als seus propis interessos, però són incapaces de Compassió.

El caminar de Jesús està posant a flor de pell el millor de la condició humana però també fa que aparegui el més brut i roí. El que no suporta Jesús és la falta de compassió dels “pietosos”. Ja a la sinagoga, quan va guarir l'home del braç paralytitzat, va percebre amb ràbia la seva duresa de cor. És l'únic que treu de polleguera Jesús: l'actuació despietada dels qui es creuen que estan bé amb Déu.

3.7. “Una vegada estava ell preguntant en un cert lloc...”

Els companys i les companyes que segueixen Jesús li diuen que Joan Baptista va ensenyar a resar els seus i que ell no els ha dit res, i llavors li pregunten: a quin Déu pregues i com ho fas per actuar així, tan lliurement, compassivament i gratuïtament? Sembla que ho pregunten intrigats perquè veuen que Jesús viu la compassió i que, de tant en tant, es retira només a pregar. Jesús, que prega arrelat a la Roca d'Israel, els diu que quan preguin ho facin en plural, que invoquin el Pare i Creador, el Pare de Cel que és un Pare de tots, i els diu que quan preguin que desitgin Santificar el Nom.

Els diu que pregar és demanar que es faci la voluntat de Déu, que no oblidin que el que Déu vol, la seva voluntat, segons el gran Osees, és la misericòrdia i no el sacrifici, pregar és obrir-se al Déu Compassiu que s'està acostant, que la seva sobirania és un Do i no quelcom que es força.

Els diu que pregar és demanar el pa de cada dia. Els antics, al desert, no es van fiar de Déu, i com que van guardar la ració de mannà i no van ser confiats, quan el van anar a buscar se'ls havia corcat.

Pregar, els diu Jesús, és demanar configurar la vida com un àmbit de perdó i de respir, és demanar la fortalesa per no caure en la prova. Jesús sap quines proves va passar

abans d'endinsar-se pels camins de Galilea, per això diu als seus que demanin al Déu de la Vida que els lliuri del Mal, que els alliberi de la mentida i el crim. S'entén que molts experimentin que, en Jesús, el Déu de la Vida els està visitant.

En un moment de pregària i de retir de Jesús i els més pròxims, aquests van experimentar que Jesús estava envaït per la llum de Déu, van tenir la fonda percepció que Jesús vivia com un autèntic Fill de Déu. Es van quedar consternats, volien quedar-se amb ell i oblidar-se de la resta. Jesús els va tornar a la realitat i els deixà ben clar que no volia afalacs, ni propagandes, ni coses semblants, que si havien experimentat que la Bondat i la llum de Déu estava amb ell i amb ells, només era per al servei i una entrega més gran a les criatures.

3.8. “Vés amb el teus i explica’ls la misericòrdia que Déu ha tingut amb tu”

Jesús continua alleujant els afligits, es troba amb prostrats, leprosos, trastornats pel món tan endiablament opressiu i asfixiant que els toca viure, i allí hi ha Jesús generant vida i respir. Jesús actua amb netedat, mai no utilitza el sofriment per cap altra cosa que no sigui alleujar-lo, sempre que guareix la gent l'envia a casa, els acomiada en pau, els diu que se'n vagin i expliquin la Misericòrdia que Déu ha tingut amb ells.

Jesús mai no utilitza l'agraïment de la gent per fer-los xantatge i augmentar, així, el nombre dels seus seguidors, no genera dependències, perquè són molt insanes. Quan el volen atrapar, Jesús marxa a un altre lloc, mai no se li acut traficant amb el dolor de la gent per al seu propi prestigi, no vol propagandes, imposa silenci; amb el dolor no s'hi juga perquè seria humiliar les criatures.

Impressiona la finor de Jesús per alleujar la gent i mantenir la seva dignitat en peu. No utilitza mai el dolor de la gent per a altres fins, seria blasfem i terrible. L'actuació compassiva de Jesús és una actuació des de la radical gratuïtat. No és un curandero que munta un negoci a costa del sofriment dels pobres, no es deixa atrapar per la fama i, a més a més, alguna vegada va haver d'anar-se'n d'algun lloc sense poder alleujar ningú perquè va experimentar desconfiances.

3.9. “Tot serà perdonat menys...”

No sols va trobar desconfiances sinó que va haver d'encarar una terrible acusació per part dels durs de cor, tan terrible que Jesús s'haurà de plantar i dir-los que fins aquí hem arribat, que aquesta acusació no es pot tolerar de cap manera. Ja li han dit borratxo i golafre i aquest insult no el va afectar gaire, els va contestar que s'aclarissin, que a Joan Baptista, que era auster, li deien que tenia un dimoni al cos, i a ell, que menja i beu, el desautoritzen dient-li vividor.

En canvi, sí que reacciona amb duresa quan li diuen que tota la seva actuació, que tota la seva implicació compassiva amb la “xusma” la fa en nom de Satanàs. És terrible aquesta acusació! Volen desautoritzar d'una manera total i radical Jesús. A més a més, li diuen que aquests signes no els serveixen, alleujar el patiment del poble no els val, que

el que volen és que els faci un senyal del cel. És el moment més dur per a Jesús abans de tot el que li vindrà al damunt.

Jesús els contesta que tot en aquesta vida serà perdonat, la blasfèmia contra ell també, però dir que alleujar el patiment dels pobres és obra de Satanàs això és pecar contra l'Esperit Sant i mai no serà perdonat, això és mala fe. Es tracta de la perversió total: anomenar el bé mal i el mal bé. Aquesta duresa de Jesús està en coherència amb la seva actuació misericordiosa: amb les criatures de Déu no s'hi juga! Jesús es pren seriosament les criatures malaltes, dir que alleujar-les és de Satanàs és el mal radical, és la duresa criminal del sistema socioreligiós que per mantenir-se necessita generar patiment i mort. Jesús denuncia la maldat dels qui l'acusen i els diu que no se'ls donarà cap senyal del cel, només faltava això!, si són incapaços de veure els de la terra.

El sistema vol un Déu i un cel que no es taqui amb els desheretats de la casa d'Israel, vol un Temple, lloc de puresa i de perfecció legitimador d'un ordre que es construeix sobre el sofriment i l'exclusió; el sistema no vol un Temple que sigui la casa dels tacats i les tacades, dels abatuts i trastornats, de les doblegades i oprimides, dels leprosos, cecs i tolits transformats en víctimes, perquè diuen que la seva tara és conseqüència del seu pecat o del dels seus pares.

El Temple, com que no pot ser la llar de les filles i els fills afligits de la casa d'Israel, serà destruït. No val, no serveix, és una cova de lladres, és un lloc de gent que només han vingut a robar, matar i perdre, no quedarà pedra sobre pedra. A Jesús se li han complicat les coses, i molt.

3.10. “Jesús va decidir irrevocablement anar a Jerusalem

Jesús vol anar a Jerusalem, vol anunciar la Bona Notícia a la ciutat de David. Fins ara li han seguit la pista gent vinguda d'allí, ara vol anar ell al centre d'Israel. Ell tan sols pretén reunir sota les ales del Déu de la Vida la gent d'Israel com la lloca acull els pollets sota les seves ales.

El viatge és perillós, però Jesús sap que la manifestació del Déu de la Vida per a tot Israel s'ha d'esdevenir a Jerusalem, així tornarà a ser el lloc on puguin acudir de tots els pobles per trobar-se amb la Font de la Vida i que Israel sigui el lloc del coneixement de Déu per a tota la gent. Jesús no pot eludir el viatge, tot el seu ser està teixit per la història del seu poble amb el seu Déu.

També fa la impressió que Jesús està perplex i dolgut, la seva actuació per a uns és la visita de Déu al seu poble i, per a d'altres, és obra de Satanàs. En començar el viatge pregunta als seus companys qui diu la gent que és ell. Li donen diversitat de parers i apreciacions, i Pere contesta que és el Messies de Déu. Els seus perceben que en Jesús s'estan complint les promeses de Déu i que té tota la traça de ser l'Ungit per Déu per iniciar la restauració d'Israel. Llavors Jesús els diu que patirà molt, que està involucrat de tal manera en la Compassió amb les criatures sofrents que esdevindrà una d'elles.

Pere no vol ni sentir a parlar de donació, de patiment i d'implicació compassiva fins al final. Jesús s'enfronta a Pere i li diu que s'aparti del seu camí, que és satànic no implicar-se amb el Compassiu i les seves criatures. Jesús li diu a Pere que no pensa a

l'estil del Compassiu que és entrega, abaixament, servei, fidelitat... sinó que pensa a l'estil humà, que és èxit, prestigi, interès propi, exhibicionisme, jugar amb el dolor de la gent... Jesús no es retira, quan veu venir el llop no fuig, està massa implicat amb les ovelles perdudes d'Israel, les coneix, són ja sang de la seva sang i carn de la seva carn, prefereix perdre's amb els perduts.

3.11. "I agafant un nen, el va posar al mig, el va abraçar i els va dir..."

Camí de Jerusalem, per segona vegada, els anuncia el que li ve al damunt i el grup va discutint sobre qui d'entre ells és el més important. Malgrat tot el que han viscut i estan vivint amb Jesús no acaben d'entendre que la implicació compassiva porta a fer-se un de tants.

Als companys, els ha entrat el deliri sobre la importància dins el grup. Jesús fa un gest d'una tendresa infinita i per això demolidor, va agafar un nen i el va posar enmig del grup, el va abraçar i els va dir que aquest era l'important davant el Déu de la Vida. Abraçar un nen no té sentit, que un adult perdi el temps amb un nen és una insensatesa, Jesús dóna la volta a tot el seu plantejament, el petit és el gran, el feble és el fort, l'últim és el primer de tot i no sols això, sinó que els diu que qui acull un nen en nom seu està acollint la mateixa Font de la Vida, el mateix Déu.

Jesús té una relació amb els petits entranyable, sap que els seus àngels de la guarda estan contemplant tots els dies el rostre del Pare del Cel, són els preferits, els protegits, els amics de Déu, per això Jesús avisa molt seriosament que de cap manera no s'ha de menysprear els petits. Menysprear les criatures petites del Pare és menysprear-lo també a ELL.

La misericòrdia no sols no interessa als grans i primers d'Israel, fa la impressió que tampoc no és molt entesa pels seus seguidors. No acaben d'empassar-se que el seguiment de Jesús els porta a l'abaixament, al servei, a la implicació compassiva... a fer-se perdedors amb els perdedors.

Continuen camí de Jerusalem i, per tercera vegada, els prepara per al que els pot succeir. Se li acosten Jaume i Joan, Jesús els pregunta què volen que faci per ells. Sense immutar-se li demanen els primers llocs quan vingui la restauració d'Israel. Jesús es queda desconcertat i els diu que no saben el que estan demanant, sembla que no estan entenent res del que Jesús pretén i està vivint. Els diu que ja estan concedits, que no perdin temps en al·lucinacions i deliris de grandesa, que ni tan sols a ell li toca concedir-los. És massa nou i inaudit el que Jesús planteja, és el món al revés, un Déu garant de petits, últims, ignorats de tothom, víctimes, sants innocents, irrellevants, malalts, xacrosos, pecadors, incapaços, afligides i oprimides... sembla que el seguiment no reporta cap benefici.

4. “AQUEST FILL D’HOME NO HA VINGUT A SER SERVIT SINÓ A SERVIR I A DONAR LA SEVA VIDA EN RESCAT PER A MOLTS”

Arriben a Jerusalem i Jesús vol celebrar la Pasqua amb la seva gent sabent que tot està molt enrarit; el desconcert dels seus, els lletrats i fariseus durs que no el suporten, la gent del temple s’ha posat en contra d’ell per molest i subversiu, i Jerusalem ocupada per Roma perquè no hi hagi revoltes aprofitant la riuada de gent que acudeix a les festes.

4.1. “Compreneu el que he fet amb vosaltres?”

Ho preparen tot a casa d’uns amics i, en un moment determinat, Jesús es posa a rentar-los els peus. Hi ha un gran desconcert, ell vol expressar amb aquest gest que no pot haver-hi cap tipus de verticalitat entre ells, ell és considerat i respectat pels seus com a mestre i senyor, ha demostrat la seva autoritat de sobra i una autoritat que no era com la dels lletrats i fariseus, perquè l’únic magisteri i senyoria que és possible en l’àmbit del Déu de la Vida és el servei.

Pere no suporta l’abaixament de Jesús, no suporta tenir-lo als seus peus, si es deixa servir ja no li queda cap altra cosa a fer en la vida sinó el mateix, si es deixa servir perd el seu estatus. Pere necessita el seu senyor a dalt per poder ser senyor d’altres; si es deixa servir, tota la verticalitat en què està construïda l’estructura d’aquest món s’ensorra.

Jesús els està dient amb el seu gest que no cal oprimir el de sota ni adular el de dalt per sentir-se algú, els està volent dir que si tots es converteixen en servidors es retrobaran en horitzontal i en la fraternitat. Vol una comunitat d’un altre estil, no vol relacions patriarcals, les vol fraternes. Per això, tot el que ve enfrontarà sogre amb gendre, pare amb fill, mare amb filla, però mai no serà una confrontació entre germans, serà un esfondrament de les relacions verticals i un emergir de les horitzontals. Els deixebles, i Pere al capdavant, no ho entenen, fa la impressió que és massa el que estan vivint i no ho poden o no ho volen entendre. Jesús vincula el pa compartit i la copa brindada a la seva pròpia vida que serà lliurada, tot el seu viure ha estat un desviure’s. Des que el Compassiu el va arrelar al seu si, tota la vida de Jesús ha estat una vida en favor d’altres.

Jesús vol anar-se’n a pregar després de sopar, està inquiet, tanta adversitat nota que l’està omplint d’angoixa, la duresa de cor l’assetja i és espessa i viscosa, l’amenaça com una xarxa de mort, com un llaç de l’abisme. En el mateix sopar un dels seus ha tingut un comportament inquietant i ha marxat abans que els altres, quelcom s’està tramant i molt seriós. Jesús s’endú a pregar amb ell Pere, amb el qui es va enfrontar a propòsit del seu messianisme, i Joan i Jaume, que li van demanar els primers llocs, a l’hort de Getsemaní. Jesús ha d’admetre que a la vida no hi ha dreces, que el Compassiu el porta a la compassió solidària, a la comunitat compassiva amb els sofrents.

Déu no intervé per evitar l’adversitat, aquesta no és l’actuació del Compassiu, el Compassiu és el que l’endinsa en la foscor i les tenebres de la condició dels abatuts i sofrents. Jesús va acompanyar la soledat de la viuda, ara l’està patint ell, tots l’abandonen i no interessa a ningú; Jesús va alleujar als abatuts i prostrats, ara ell està

abatut i prostrat; Jesús va alleujar els endimoniats, ara experimenta com el consideren actuant per obra de Belcebú; Jesús va abraçar els petits, ara se sent desprotegit fins pel mateix Déu en qui va confiar; Jesús s'està submergint en el mar de la vida, fins ara ha practicat la Compassió, ha curat i alleujat, ara és ell el qui necessita fortalesa, alleujament i compassió.

4.2. “Em moro de tristesa...”

En la comunitat Compassiva amb els perdedors i les víctimes experimenta que només passant per la prova de dolor amb els malalts es pot entreveure la llum. L'àngel de Déu el consola, no li evita el mal trago sinó que l'enforteix en la seva implicació compassiva fins al final. Déu no està fora del que està succeint, Déu no és dalt del cel indiferent i apàtic. Jesús, submergint-se en el mar del dolor, assumint l'infortuni dels Sants Innocents, els perdedors, les víctimes, està experimentant que l'amor és passió. L'amor no embrutat i blasmat per l'esquinç no és amor, és cinisme.

A Jesús el detenen, el torturen i el jutgen. Ells l'abandonen, elles es queden a prop; després el desposseeixen de la seva dignitat, l'humilien i el violen en el més nuclear del seu ser criatura. La casta saducea el jutja i el condemna per blasfem, no suporten tot el que Jesús ha dit i fet, és molt perillós per a la piràmide del sacrifici que és el Temple. El lloc de la Presència que alimentava les esperances d'Israel s'ha convertit en cova de lladres, el temple el gestionen els traficants del dolor, aquells que necessiten fer víctimes en nom de Déu perquè la reparació del seu estigma repercuteixi en guany per a ells, és un cercle infernal que Jesús ha volgut trencar però que al final se l'empassa.

Temple de Jerusalem, Temple de Jerusalem...! No quedarà pedra sobre pedra. El Compassiu no pot voler de cap manera que es negociï amb el dolor de les seves criatures. El Compassiu ni vol sang, ni cera ni encens, vol compassió, vol tendresa, vol justícia, vol que les seves criatures visquin, però la duresa de cor cega, perverteix; sembla mentida que el mal generi tanta espessor i tenebra sobre la creació, tot s'està enfosquint.

A l'imperi li interessien les seves coses: l'ordre públic i els impostos. No vol conflictes i menys per qüestions supersticiososes internes dels països ocupats, però el poder religiós demana a l'Imperi que intervingui. Hi ha risc d'insurrecció i, si no intervé, el centre de l'Imperi serà informat. Total, què importa un crucificat més, la vida no val res, l'important és l'estabilitat. Les elits sacerdotals i la potència ocupant es posen d'acord. Un poder condemna i un altre executa. Així de senzill i criminal.

4.3. “Fent un fort crit va expirar”

Crucificat com a maleït de Déu, en terra de ningú perquè no mereix ni morir dins la ciutat santa. Solidari amb els sofrents i els maleïts. Duresa i més duresa de cor, li diuen que baixi de la creu, que se salvi, no saben que Jesús des de dins, des del més profund del seu si, està donant la seva vida, i que no baixa de la creu perquè s'ha posat a les mans del Compassiu. Li arrabassen la vida però Jesús l'està donant, no genera violència, ni resistència perquè fins al final Jesús es negarà a generar patiment, el clau

del mal no es treu amb mal, la violència no s'elimina amb violència, el domini no s'ensorra amb un altre domini. El Déu des del qual ha viscut com a Font de la Vida no pot generar mort, el Déu de la Compassió no pot generar odi, el Déu de la Misericòrdia no pot acreditar-se amb venjances, el Beneït no pot maleir, el Sant no pot generar més infern. Víctima amb les víctimes, fent un fort crit va expirar. Silenci espès, les seves companyes són a prop, les úniques que l'han continuat acompanyant, fan dol i ploren, fan comunitat compassiva amb el crucificat. Com una ovella portada a l'escorxador ha anat a la mort, com un trasto inútil l'han tractat, sense justícia se l'han emportat.

Tot trontolla, el crit de Jesús és el crit compartit a l'escorxador de la història amb el crit d'innombrables víctimes, però està succeïnt quelcom nou, perquè a partir d'ara el Crucificat i els crucificats estan en el cor del Compassiu, les víctimes deixaran de ser els bocs expiatoris de l'ordre socioreligiós i polític, els temples es faran problemàtics, els vels dels Llocs Sants s'esquinçaran, es tornaran a cosir i es tornaran a esquinçar, és un camí sense retorn... Es farà difícil parlar de Déu per legitimar el poder opressor. Per descomptat que es continuarà fent, però la memòria de la passió serà un fibló en el cor de tot discurs religiós, ja no serà possible prescindir de les víctimes, sempre estaran incomodant. La sang d'Abel continuarà clamant...

Tot s'ha acabat. Silenci en el cor del Compassiu, dolor, la fe d'Israel va percebre que al Senyor li fa mal la mort dels seus fidels. En la comunitat de plor i de dol, elles mantenen el record de tot allò que han viscut amb Jesús, ells s'han dispersat, tot fa pudor de fracàs, negació, traïció i debilitat, han ferit el pastor i s'han dispersat les ovelles.

4.4. “El primer dia de la setmana, de bon matí, acabat de sortir el sol”

Maria Magdalena està desfeta, li han arrencat el que més estimava, dolguda i mirant els llocs de mort, plora, ni el consol del seu cadàver té, o l'han robat o l'han llençat a l'abocador. Cerca, pregunta com en el Càntic dels Càntics si han vist l'amor de la seva vida, l'aflicció no li ha matat el desig. Maria!, el cor se li commou i se li obren els ulls, se sent cridada pel seu nom, se sent cridada en el més íntim del seu ésser, se sent envaïda per una infinita Tendresa. La gent de la llei en tractar una dona com ella li deien pecadora, tacada, posseïda. El Vivent la crida pel seu nom, la porta amb ell a les fonts de la Vida.

El Compassiu estava amb Jesús, tot el seu viure va ser tractar la gent pel seu nom, la gràcia estava en el fons de la pena, el qui és mort per als criminals, és viu per a Déu, el blasfem per al temple ha estat la visita de Déu al seu poble. La qui no pot testificar per biografia i per dona se sent enviada a proclamar que Jesús està amb el Déu de Vius i Font de la Vida, que la seva història compassiva obre els ulls per veure-ho tot d'una altra manera. Tot el viure de Jesús s'estava vivint a les entranyes del Compassiu. La vida s'obre al Futur de Déu, és possible percebre tota la realitat des de la Vida i no des de la mort.

Les altres companyes de Jesús tremolen i s'omplen d'espant. En el més profund del seu plor i dolor experimenten allò increïble, allò que si ho expliquen no seran cregudes pels qui el van abandonar i és que no troben Jesús al lloc de la mort, a la tomba, sinó que

senten profundament que el tornaran a trobar pels camins de Galilea. El sol de l'alba els fa veure que Jesús ha estat i és Vida.

El rumor corre entre els companys, les qui no el van abandonar generen vida, la novetat la diuen de molts menes i maneres perquè és nou, el que és vell es diu sempre igual. Jesús ha estat arrabassat de la mort, la mort no l'atrapa, l'experimenten com assegut a la dreta del Poder de Déu, diuen que se'ls ha deixat veure i ha eixugat el seu plor i consolat el seu dolor. Per a molts, tot això és un afer de dones de la vida histèriques però per a les filles de l'aflicció d'Israel és el seu Consol i la seva Esperança.

Els companys han marxat, Jerusalem ha estat el fracàs estrepitos, però pels camins es tornen a trobar amb gent i comencen a deixondir-se, se'n van adonant, junt amb un company de viatge peculiar, que l'esperança en la restauració d'Israel ha fracassat però ¿i si no ha fracassat tota la implicació compassiva com a futur de les víctimes que Jesús va viure? Estan pensatius. No es fien del que les companyes explicaven d'aquell matí del diumenge en què van experimentar que era Viu i els aniria a trobar a Galilea, no es poden fiar de la dones, però també és veritat que moltes mares d'Israel eren estèrils i van generar vida. I si estigués passant el mateix?

El peculiar i estrany company de camí sabia la història d'Israel, els va recordar històries de Déu amb el seu poble, els deia que l'Ungit de Déu havia de fer seva l'aflicció del seu poble però estaven massa preocupats per escoltar de cor. Aquest company els diu que ell segueix endavant, que se'n va, però aquests no han perdut la capacitat d'acollir i li diuen que es quedi amb ells, saben que fins i tot Rajab, la prostituta, va tenir el favor de Déu perquè va ser acollidora, i que els companys no se'ls pot deixar marxar quan la nit comença a envair-ho tot.

A la nit comparteixen el pa i la paraula, comparteixen la memòria del que han viscut amb Jesús i s'omplen d'una profunda alegria: és el Senyor. Se n'adonen que l'esperança cal posar-la en la fortalesa per desviure's i generar vida, que no poden anar per la vida sense confiar en els qui el món diu que no són de fiar, se n'adonen que qui acull el pelegrí i el foraster està acollint els enviats de Déu, perceben que compartint el Pa i la Paraula, Jesús el Vivent se'ls fa present i els anima. Les dones tenien raó. La mort no ha tingut l'última paraula, Jesús Viu al costat del Compassiu i per això continua viu en la compassió i en la fraternitat.

4.5. “La pau amb vosaltres”

Un altre grup de companys experimenten una profunda pau i perdó. El Ressuscitat d'entre els morts i exaltat a la dreta del Poder de Déu que és el Crucificat, la víctima innocent, l'anyell degollat, retorna sobre ells com a Pau. Oferir pau i perdó és patrimoni de les víctimes, només les víctimes poden perdonar, només els humiliats i ofesos tenen el poder de no tornar mal per mal. El Crucificat, que és la víctima innocent, retorna sobre ells sense recriminar conductes, sense paraules de venjança, no els retreu que l'abandonessin a Getsemaní, no li retreu a Pere la seva negació sinó que li pregunta si l'estima. Als qui es van dispersar els convoca i tan sols els pregunta si tenen alguna cosa per menjar i els para taula.

La comunitat s'està reconstruint, una profunda pau els envaeix, no és una pau com la que dona el món, sempre basada en equilibris precaris de força, és una altra cosa, és com sentir-se rehabilitats, reconstruïts per dins, enfortits. Experimenten que Jesús mateix els invita a seguir el seu itinerari compassiu, experimentaran que no tenint ni or ni argent poden redreçar ells també als abatuts. L'Esperit de Fortalesa de Jesús els embolcalla.

Noten que Jesús està amb ells però que no hi és com abans perquè el perceben com el qui viu amb el Compassiu per sempre. Està enfortint-los i és enmig d'ells però no viu per ells. Els centra i els convoca però ens els reté sinó que els envia a oferir perdó i pau.

4.6. “En el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant”

A Jerusalem, la família de Jesús i els seus seguidors i seguidores tenen l'experiència de sentir-se convocats per Jesús, el confessen com a Ressuscitat d'entre els morts i que viu al costat del Pare per sempre, se senten posseïts pel Sant Esperit, fan comunitat de taula i de lloança, el senten present entre ells. Després de tot el que han viscut amb Jesús i experimentat amb ell, noten que els ha canviat la percepció de Déu. Jesús ha viscut d'una manera nova la relació amb el Déu d'Israel, el seu Déu és ara el Déu des del qual Jesús es va implicar gratuïtament, lliurement i compassivament amb els afligits de la casa d'Israel. La Paternitat i Maternitat de Déu la viuen com la va viure Jesús, com a Font de Vida. Experimenten que Jesús els ha situat en una vivència del Déu d'Israel, com un brollador d'aigua Viva que no s'exhaureix.

Van experimentat que Jesús era el Crist de Déu, que era el qui havia de venir i que en ell s'han acomplert les esperances dels pobres d'Israel. No ha restaurat l'esplendor d'Israel, no ha vençut l'Imperi, no ha instaurat cap regne d'aquest món, però sí que ha estat la visita de Déu al seu poble per la qual els pobres, afligits i exclosos han estat incorporats a la comunitat compassiva.

Ha canviat la mirada per percebre la realitat, ja no es tracta d'esperar més coses, sinó que ara se senten enfortits per implicar-se, igual que Jesús, en les històries de dolor del món, i així experimenten, d'una manera sorprenent, el Consol del Compassiu. Déu no és una amenaça de futur, Déu no està en un lloc que calgui protegir i magnificar, Déu no és el garant de cap ordre d'aquest món, Déu no és el dels rics i dominadors.

Maria, la Mare de Jesús, que guardava tantes coses en el seu cor, que també es va sentir desconcertada pel seu fill en més d'una ocasió, ara entén i canta que Déu dispersa els superbs de cor, que enalteix els humils, que els pobres són els seus preferits, i els rics i poderosos els acomiada sense res. Maria canta la Misericòrdia que enlaira i ensorra, per poder caminar cap a la terra de la justícia i la fraternitat.

Van experimentant que Jesús, el Servidor, el qui no va venir a ser servit sinó a servir, és el Senyor. En confessar Jesús com l'únic Senyor li treuen legitimitat divina a l'Imperi i a tota altra autoritat que s'autodivinitzi, es comença a percebre el profund alliberament de dimonis, esperits, culpabilitats estranyes, opressions, coaccions, càrregues pesades, compliments legals, tabús rituals, sotmetiments fatídics a la natura i als astres.

El Senyor els fa veure, amb cor i ulls nous, que els senyors d'aquest món són els pobres i els afligits, que els crucificats no són víctimes reguladores de l'ordre social, que els marginats no són escòria i rebuig sinó les criatures preferides del Pare. Perquè el Senyor és el Servidor, van experimentant que només en el desviure's hi ha el viure. Els únics Senyors d'aquest món són els pobres de Jesucrist.

La paraula "Déu" a seques se'ls queda petita per expressar tot allò que han viscut amb Jesús; per això, la comunitat que es reuneix en nom seu comença a resar i a batejar en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant. La paraula Déu esclata, perquè aquesta paraula sola no pot expressar la Comunitat Compassiva i la Implicació Compassiva que han experimentat en viure i pregar com Jesús, el vi nou necessita bots nous; per això, a partir d'ara resaran a Déu des de Jesús, l'iniciador i consumidor de la fe, i no cauran a la trampa de voler llegir tot allò que ha succeït en Jesús des del "déu" de la llei i el temple o des del "déu" dels dominadors.

Senten que Jesús, en el seu invocar Déu com a Abba! i viure com a Fill, ha estat el regal de Déu. Comencen a percebre que aquest Jesús que va passar fent el bé, tan pobre amb els pobres, tan compassiu amb els afligits, tan desemmascarador de la duresa de cor, pertanyia a les entranyes d'un Déu càlid, comunitat d'Amor. Ara comencen a entendre que quan Jesús deia que Déu és l'Amor, ell pertanyia a Déu, perquè tot ell ha estat Amor. Confessar Jesús com el Fill del Pare és confessar la implicació compassiva de l'Amor amb les seves criatures. Des de llavors, utilitzar el nom de Déu per massacrar criatures és profanar la intimitat de Déu, és blasfem i impúdic.

Aquest Déu que és Comunitat d'amor i Implicació Compassiva ja només es trobarà en els famolencs i assedegats, nus, empresonats, malalts... Només fent Comunitat Compassiva amb els qui desitgen un cel nou i una terra nova on habiti la justícia, ens trobarem amb el Compassiu manifestat en Crist Jesús pel do del Sant Esperit de Vida.